

Elle De Leeuw

*Ik wist perfect
hoe ik het zou
aanpakken ...*

**BIJ MIJ
ZOU HET
NIET WAAR
ZIJN**

*... tot ik
moeder werd.*

Lannoo

Een app gebruiken om te timen wanneer je vruchtbaar bent?

Bij mij zou het niet waar zijn. 12

Met een wildvreemde een zwangerschapstest gaan kopen?

Bij mij zou het niet waar zijn. 18

Impulsief een zwangerschapstest doen op een locatie waar je nog harder dan gemiddeld onder de urine zult hangen?

Bij mij zou het niet waar zijn. 22

Bevallingsfilmpjes bekijken en oog in oog staan met *full frontal* opengesperde vreemde vagina's?

Bij mij zou het niet waar zijn. 26

De bevalling in gang proberen zetten?

Bij mij zou het niet waar zijn. 30

Een zo goed als onbestaand seksleven zodra de baby er is?

Bij mij zou het niet waar zijn. 38

Op vakantie naar een *flashy* grootschalige camping met avondanimatie en aquagym als het hoogtepunt van de dag?

Bij mij zou het niet waar zijn. 44

Gek tegen een kind praten?

Bij mij zou het niet waar zijn. 56

Om 15.25 uur aan de schoolpoort staan alsof ik niets anders te doen heb?

Bij mij zou het niet waar zijn. 60

Schreeuwerig speelgoed in alle kleuren van de regenboog?

Bij mij zou het niet waar zijn. 66

Mijn kind dat een crisis krijgt in de supermarkt?

Bij mij zou het niet waar zijn. 70

Videobellen met professionele contacten als je kind in de buurt is?

Bij mij zou het niet waar zijn. 78

Mijn uiterlijk verwaarlozen zodra ik kinderen heb?

Bij mij zou het niet waar zijn. 84

Niet meer sporten zodra ik een kind heb?

Bij mij zou het niet waar zijn. 92

Mijn eigen muziek niet meer kunnen opzetten?

Bij mij zou het niet waar zijn. 104

Een kind met een schattige vorm van dwangneurose op de wereld zetten?

Bij mij zou het niet waar zijn. 112

Een kind dat ouders een hele nacht wakker houdt?

Bij mij zou het niet waar zijn. 120

Foute of onbestaande algemene kennis doorgeven?

Bij mij zou het niet waar zijn. 134

Een driejarige een tablet geven?

Bij mij zou het niet waar zijn. 140

Overdreven ongerust zijn?

Bij mij zou het niet waar zijn. 146

Enkel nog foto's van mijn kind of met mijn kind
op Instagram zetten?

Bij mij zou het niet waar zijn. 152

Mijn kind doorgeven aan de telefoon?

Bij mij zou het niet waar zijn. 156

Na deze uitputtingslag nog aan een tweede kind beginnen?

Bij mij zou het niet waar zijn. 158

Dankwoord 164

VO
OR
WOO
RD

Aangenaam: Elle, nu 34, mama van een 3,5-jarige en als alles goed gaat, ook van een kersverse tweede baby zo ongeveer op de dag dat dit boek in druk gaat. Al 8,5 jaar gelukkig samen met Pieter. Hij is net topsporter af, ik ben al tien jaar pers- en communicatieverantwoordelijke voor televisie. Het leven dat we leiden sinds we mama en papa werden, leent zich flink tot een komische reeks over het ouderschap. Ik had het idee dus kunnen pitchen bij mijn bazen, maar ik besloot er een boek over te schrijven.

'Bij mij zou het niet waar zijn.' Wel honderden keren schoot die gedachte het voorbij decennium door mijn hoofd toen ik zag hoe ouders soms reageerden op de zotste, irritante of hilarische situaties waarin ze verzeild raakten met hun kind. En ook sommige zwangere vrouwen leken ineens niet meer te sporen zodra er een minimensje in hun buik groeide. Dat alles zou me dus sowieso niét overkomen.

Spoiler alert: wel dus. Want het blijkt allemaal wél waar te zijn. Dat ondervond ik aan den lijve, toen ik zelf mama werd op de dag dat ik 31 werd. Al mijn vooroordelen vlogen de deur uit en maakten plaats voor een nieuwe, realistischere aanpak, oprechte verbazing, hier en daar wat frustraties, veel monden vol tanden, heel veel improvisatie en nog meer liefde voor mijn dochter.

Als er één ding is dat het ouderschap me de voorbije 3,5 jaar leerde, is het wel dat je het niet kunt plannen en dat heel veel zaken anders zullen gaan dan hoe je het tot dan toe vastbesloten had bedacht. Dat het ouderschap een trein is waar je op springt en die tegen 300 kilometer per uur verder raast zonder stoppen, terwijl jij af en toe toch eens zou willen afstappen in de dorpjes 'Even Rust' en 'Laten We Nu Gewoon Weer Eens Normaal Doen'. En wat ik ook leerde: dat het oké is om te beseffen dat je nu zo een mama bent over wie anderen denken 'Bij mij zou het niet waar zijn'. Wie het laatst lacht, lacht het best, denk ik dan zo. *See you in the club* binnen afzienbare tijd, ik leg alvast een lidkaartje klaar!

Na een nieuwe dolkomische situatie met mijn dochter in de wagen (zie p. 104), kwam in me op dat ik een boek zou kunnen schrijven over de situaties waarin je als ouder verzeild raakt. En dat deed ik dus ook.

Dit boek is tegelijkertijd de ideale voorbereiding op het ouderschap zoals het echt is, maar ook misschien voor sommigen een ludieke vorm van anticonceptie, mocht het daar nog niet te laat voor zijn. Verwacht van mij alstublieft geen opvoedboek. Ik deel met alle plezier en flink wat knipogen hoe ik met bepaalde situaties ben omgegaan, maar of dat volgens het boekje is? Geen idee. Ik volg geen boekje. Wel de handleiding van een Tamagotchi en dat komt eigenlijk op het volgende neer: ruim plasjes en kakjes op, geef eten en drinken, speel en knuffel met je kind en alles komt goed. Staar je dus niet blind op regels. Vergeet goede voornemens. Doe gewoon je best. Volg je gevoel. Wees mild, voor jezelf en je kind(eren). Durf hulp in te schakelen. Hou de kids en jezelf in leven. Geef hen liefde. Dat is vaak al goed genoeg. Warm ondertussen je kop koffie of thee voor de tiende keer op en *enjoy the ride*. En geniet ook nog even van dit boek.

Een app gebruiken
om te timen
wanneer je
vruchtbaar bent?

*Bij mij zou het
niet waar zijn*

Ik heb altijd kinderen gewild. Niet dat mama worden een echte meisjesdroom was en ik ben ook niet ‘het typische moedertje’, als dat al bestaat. Maar kinderen? Ja, die wilde ik wel. Vroeger leek het me wel fijn om voor het eerst mama te worden in mijn *mid twenties*. Tot ik *mid twenties* was. ‘Dat is euh, ontzettend jong, niet?’ dacht ik toen opeens. Toen ik 25 was, ging ik nog veel uit, wilde ik de wereld zien, wilde ik bijleren, was ik gretig op alle gebieden. Wilde ik me eerst nog even keihard toeleggen op mijn job, die me vele en late uren opeiste. Wilde ik na het toeklapsen van mijn laptop de stad in. Iets gaan eten. Een terrasje doen. Om 23 uur ’s avonds gezellig nog de fiets op springen om mijn zoveelste gelato te gaan eten op het Antwerpse Zuid. Toen ik 25 was, wilde ik gek doen met vriendinnen en de impulsiviteit hoogtij laten vieren. Wilde ik erop los flirten. Me optutten voor een nieuwe date, vier verschillende outfits aantrekken om dan toch voor de eerste te kiezen. Kinderen, neen, daar dacht ik toen nog even niet aan.

Het begon te kriebelen toen ik 28 was. Mijn man en ik waren dan twee jaar samen en het zat een stuk beter dan *gemiddeld goed* tussen ons. Met hem zag ik mezelf wel oud worden, als dat oud en rimpelig worden dan toch echt moet. Pieter was een topsporter en ik had die periode jarenlang zelf twee jobs: ik werkte (nog altijd overigens) als Senior Press Officer voor televisie, ‘de pr-mevrouw’ zeg maar. Bovendien was ik Pieters manager. En hij: hij stond elke dag om 5.20 uur op om om 6 uur in het koude water te duiken en kwam pas ’s avonds laat terug van zijn laatste zwemtraining. Elke dag moest hij zes keer eten – goed voor een vijftal uren per dag in de keuken – en naar de fysiotherapeut. Hij had sponsor-

verplichtingen en diende overdag bij te slapen als het nog even kon. Weekends en feestdagen kenden we niet, ook dan moest er getraind of gewerkt worden. Daar nog een kind tussen gefietst krijgen, was een utopie. We mochten eigenlijk al blij zijn als er überhaupt tijd was om een kind te maken, maar waar een wil is, is een euh, weg.

Los van tijdgebrek en het feit dat een baby een aanslag is op een topsportleven, hadden we geen greintje energie over. En dat is toch ook wel een vereiste als je aan het grootste project van je leven wilt beginnen:

Je hebt zo van die vrouwen die elk moment van de dag of maand weten waar ze in hun cyclus zitten en hoelang die duurt. Ik? Not so much.

Project Baby. We besloten na de Olympische Spelen van 2016, toen we vier jaar samen waren, voor een kindje te gaan. Dan zou Pieter immers afscheid nemen van de topsport en zou ons leven er heel anders uitzien. Er was echter geen haast bij. Vanaf dan kón het, maar het moest niet meteen, voor zover je dat in de hand hebt.

Hoe het dan ineens zover is gekomen dat ik een app raadpleegde om te weten wanneer ik vruchtbaar was, weet ik eigenlijk niet. Dat is zo een beetje onderweg gebeurd, zeg maar. Je hebt zo van die vrouwen die elk moment van de dag of maand weten waar ze in hun cyclus zitten en hoelang die duurt. Ik? *Not so much*. Zelfs de theorie erachter zat ver in mijn achterhoofd, hoe goed biologielerares Perremans in het college ook had uitgelegd wanneer een vrouw ovuleerde. Ik herinnerde me alleen nog dat haar eierstokken dan gingen rammelen.

Iedereen die me kent, zal kunnen bevestigen dat ik nogal een pitbull ben als ik me op een nieuw project stort. Dus ook met Project Baby. Als we dan toch gingen proberen om een kindje te krijgen, kon ik maar beter weten hoe mijn cyclus in elkaar zat, niet? Mijn biologieboeken lagen nog ergens op zolder bij mijn mama, maar lang leve de technologie: gelukkig zijn er – blijkbaar – 1000 apps op de markt om je wegwijz te maken in de wondere wereld van de eisprong, menstruatie en de blijkbaar 100 mogelijke gemoedstoestanden die met je cyclus gepaard gaan. Na een vergelijken-

de studie tussen de apps installeerde ik er eentje op mijn smartphone, iets wat ik echter zelden doe aangezien ik wat afkerig sta tegenover in mijn ogen vaak overbodige technologie. Je kon in de app een profielfoto kwijt (maar het is enkel voor mezelf, dus wat maakt het uit?), doktersafspraken noteren (maar ik ben nog niet zwanger en heb heus wel een andere agenda), weetjes opsnoeren over het vrouwelijk lichaam (laat maar, dat is niet waarvoor ik gekomen ben), of je gemoedstoestand per dag aanvinken (neen, ik ben niet prikkelbaar, heb geen depressieve gevoelens, ben niet overmatig enthousiast, ik ben gewoon stabiel). Ik had dus niet meteen de intentie om iets met de app te doen, ondanks mijn grondige voorbereidingen.

Tot Pieter en ik op World Cup Tour waren. Dat toernooi vond plaats enkele weken na ons huwelijk, vlak na de Olympische Spelen. Het oorspronkelijke idee was om *een goede huwelijksreis* te doen, maar dat plan draaide anders uit. Het werd ... de World Cups! Geen cocktails, spa's om te ontspannen na de heftische periode of heerlijke wandelingen in de jungle. Neen, we gingen ... zwemmen. Echt zwemmen, in een binnenbad voor publiek en zo. Het zou te dom geweest zijn de uitnodiging af te slaan en opnieuw een kleine twee maanden gescheiden te zijn, net nadat we getrouwd waren nota bene. Dat zagen we allebei niet zitten en dus regelden we met de organisatie dat ik zou meegaan als Pieters teammanager. Enkel de manche in Peking lag dwars: daar mochten we niet samen in een kamer slapen, want zo gaat dat blijkbaar op hotel in China. Na wat administratief geregeld konden we bewijzen dat we man en vrouw waren, en mochten we – stel je voor! – de nacht samen doorbrengen.

Van Peking ging het naar Dubai. Daar belandden we in wat de geschiedenis zal ingaan als *De Vochtigste Kamer Ooit*. Het hotel was dik in orde: statig. Lekker ontbijt. Veel kitsch, exact zoals het hoort. Ontzettend grote kamers. Maar ook: zo vochtig als een natte hond die na een duik in het water de sauna nog even in kruipt. Onze handdoeken raakten er maar niet droog, wat een probleem was als je er zes per dag gebruikte en die dus over de hele kamer moest draperen. Met onze kleren hadden we hetzelfde probleem, want het was buiten zo ontzettend heet dat je doorweekt

terug in het hotel aankwam. Nadat ik voor de zoveelste keer T-shirts en handdoeken droog had proberen te krijgen en zwembroeken had gedrapeerd op nachtlampjes en deurklinken, dook ik in een gelukkig droog bed terwijl Pieter nog wat extra stoom stond te maken in de douche. Om de verveling tegen te gaan, scrolde ik door de apps op mijn smartphone. En daar was ie weer: mijn zwangerschapsapp! Toen ik hem opende, zag ik dat het een 'groene dag' was. Als die app-ontwikkelaars ze allemaal op een rij hadden, wilde dat zeggen dat ik vruchtbaar was. Ik vond het best wel een raar idee: tot nu toe lieten we de natuur zijn gang gaan, maar nu zouden we gaan vrijen, wetende dat er écht een kans was

dat er een baby van zou komen. Ik voelde me wat stiekem. Die cyclus bijhouden, moest dat nu echt? Voor velen is zo een app een heel handig ding, koppels bijvoorbeeld die al lang aan het proberen zijn om zwanger te raken en bij wie het helaas maar niet wil lukken. Maar zoals gezegd, zat er bij ons niet echt haast achter. Ik kan niet ontkennen dat ik tussen de lakens meermaals dacht: zouden wij nu echt een kind aan het maken zijn? Het maakt wel dat het sowieso een memorabele avond was, daar in die vochtige, kitscherige kamer. *Thank God* voor de superlieve *cleaning ladies* die onze kamer 's ochtends vroeg al van nieuw beddengoed kwamen voorzien.

Met een
wildvreemde een
zwangerschapstest
gaan kopen?

*Bij mij zou het
niet waar zijn*